

Приемете, г. Министре, увѣрение въ отличното ми къмъ Васъ почитание.

(подп.) Гешовъ.

Въ вчерашния брой на Таймсъ (отъ 5 ноември) ще намерите писмото на г. А. J. Evans относително сръбскитѣ бланування за Видинъ и София. На края на писмото си г. Evans развива една идея, която азъ му внушихъ, че, ако искатъ сръбитѣ да теглятъ нови граници къмъ България на „етнографическа основа“, както претендиратъ, тогава не България трѣбва да дава тѣмъ земя, а тѣ трѣбва да дадатъ на България нѣкоя и друга околия.

(подп.) Сжщиятъ.

ПРѢГОВОРИТѢ ПРЕСТАВАТЪ, ВОЙНАТА ИЗБУХВА.

Тръгналъ отъ Копенхагенъ подъ впечатлението на утѣшителната царска рѣчь, че за разединението и дума не може да става, азъ стигнахъ въ Парижъ, както видѣха читателитѣ, при зловѣщата мълва, че въ Източна Румелия ще трѣбва да се възстанови status quo ante. И въ френската столица г. Freycinet ми съобщи, че тая мълва не била безосновна, и че друго рѣшение не било възможно. И неговиятъ директоръ на политическитѣ работи ми обясни, че кралъ Миланъ ни „развалилъ съвършено работата“, направилъ невъзможно съединението. И прѣдъ видъ на тая невъзможностъ въ Парижъ ми се каза още, че Русия щѣла да настои да станатъ измѣнения въ органическия уставъ на Източна Румелия и да се признае датския кралъ Валдемаръ — шурейтъ на императора Александъръ III — за тамошенъ генералъ — губернаторъ, съ цѣль щото единъ день, когато стане съединението, той да се качи и на прѣстола на България. Това бѣ се съобщило на единъ мой приятель отъ единъ бившъ френски министъръ на външнитѣ работи. Събитията по-послѣ доказаха, че не е имало нѣщо сериозно въ тоя слухъ, тъй като Валдемаръ, избранъ въ 1886 не за източно-румелийски губернаторъ, а за князь на България, по съвѣта на Русия не прие избора.

Отъ Парижъ азъ тръгнахъ на втория день подиръ срѣщата ми съ френския министъръ на външнитѣ работи и подиръ кратко прѣбивание въ Виена, дѣто бѣ пратенъ г. Начовичъ да работи за съединението, азъ се върнахъ въ Бъл-